

eller af en kronisk Lidelse, har Lov til at fordrø at blive tegnet i Statsanstalten for Livsforsikring til den almindelige Præmie for de fuldt sunde Liv. Det er en meget stor Beføjelse for Embedsmænd, og det er ogsaa en meget stor Forpligtelse for Statsanstalten. Nu er det endvidere saaledes, at naar en Embedsmand eller Skolelærer udenfor København har tegnet eller vil tegne en Livsforsikring paa almindelig Maade, som altsaa giver Ret til Udbetaling ved hans Død, kan han i Stedet for ved Enkeforsikring sikre Enken ved denne Livsforsikringspolice, men det kan han kun gøre, hvis han er fuldstændig sund og rask. Hvis han har legemlige Mangler i nogen Henseende, vil han, hvis han overhovedet bliver antaget, komme til at betale en højere Præmie; det er selvfølgelig noget, som ikke alle Embedsmænd eller Skolelærere kan gøre.

Det foreliggende Lovforslag vil altsaa lade Forpligtelsen vedblive for Statsanstalten for Livsforsikring; den skal for Fremtiden ligesom hidtil uden Indvending, uden at kny, tage alle mulige, selv de daarlige Liv af Embedsmænd og Skolelærere udenfor København til en almindelig Rente, som er beregnet for gode Liv. Man kunde tidligere sige, at til en vis Grad havde Statsanstalten nogen Godtgørelse derfor derved, at naar en Embedsmand vilde erstatte Overlevelserenten med Livsforsikring, var han nødt til at tegne denne i Statsanstalten. Man kan gaa ud fra, at gennemsnitlig er Embedsstanden og Lærerstandens ikke mere behæftet med Dødelighedsgrunde end andre Stænder, saa man kunde sige, at i denne Ret for Statsanstalten laa der nogen Godtgørelse for den meget store, byrdefulde Forpligtelse, den har. Men det er ikke stemmende med Rimelighed, at man vedvarende vil lade Statsanstalten beholde den byrdefulde Forpligtelse, men tage den Smule Rettighed, der til Dels skulde opveje den, bort. Nu vil jeg ikke overdrive ved at sige, at dette er sket i Lovforslaget. Det er øjensynligt kun Meningen med Lovforslagets § 39; at man undtagelsesvis vil lade Embeds- eller Bestillingsmænd kunne benytte Forsikringer, som er tegnede et andet Sted end i Statsanstalten, til at erstatte Overlevelserenten for Enker. Og hvis man holder sig til det og affatter Lovparagraffen paa en Maade, der svarer dertil, kan det ikke nægtes, at der er adskilligt, som taler derfor. Det er allerede anført, at der er mange, der først i en fremrykket Alder og uden at have haft Anelse om, at de vilde gaa den Vej,

bliver Statsemdsmænd. Der er f. Eks. Lægerne. De kan umulig vide — de plejer i Regelen at være ret gamle, naar de bliver Distriktslæger —, at de i sin Tid bliver Statslæger, og som Følge deraf har de ikke haft Opfordring til at tegne Livsforsikring, hvis de overhovedet, vilde gøre det, i den Anstalt, i hvilken de bagefter skal tegne Enkeforsikring. Og naar han saa i en fremrykket Alder, efter i mange Aar at have været livsforsikret i et privat Selskab, skal tegne Livsforsikring i Statsanstalten, bliver det en temmelig stor Byrde at lægge paa ham, at han foruden den Forsikring, han har i det private Selskab, skal tegne Enkeforsikring i Statsanstalten. Det er ikke det eneste Tilfælde, der er mange andre Tilfælde; der var f. Eks. ikke saa faa, da Statspolitiet blev oprettet, idet mange Personer fra at være Politibetjente i kommunal Tjeneste gik over til Statspolitiet, og det er en given Sag, at saa snart de er gaaede derover, og dermed er blevet Statsemdsmænd, maa de forsikre deres Enker i Statsanstalten eller raade Bod paa det ved Livsforsikring.

Det maa nu siges at være temmelig haardt, at en Mand, der i mange Aar har været forsikret, har haft en god og solid Forsikring, som han maaske med stort Besvær har opretholdt, ikke kan benytte den, men foruden den skal tegne en Forsikring i Statsanstalten. Naar derfor alle Hensyn overvejes, tror jeg, man maa sige, at da man ikke kan gaa den naturligste Vej, nemlig at tage Forpligtelsen bort fra Statsanstalten — det vil man i hvert Fald ikke kunne gøre ved denne Lejlighed, det vil kræve mange Overvejelser, og jeg maa tilstaa sandt at sige, jeg ved ikke, hvorledes det skulde gøres, i hvert Fald foreløbig —, saa maa man gaa den Vej, som Lovforslaget er gaaet i § 39. Jeg mener kun, at de Regler, der der er givne, svarer ikke ganske til Begrundelsen; en Frist af et Aar er meget for kort. Begrundelsen maa være, at vedkommende virkelig ikke havde Anledning til at vente, at han vilde blive statsansat. Derimod kan man af dem, der gaar den Vej, som vil føre til Statsemdsmænd, forlange, at de skal være bekendt med de Pligter, der paahviler dem, og blandt andet, at de skal tegne Enkeforsørgelse i Statsanstalten. Jeg mener derfor, at man langt stærkere, end det er gjort i § 39, maa betone, at Indrømmelsen er en ren Undtagelse, som kun gælder, naar særlige Omstændigheder taler derfor, og fremfor alt maa den ikke gøres, uden at der er gaaet saa lang Tid, at man maa sige, at ved-